



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK

### JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce **V. T.**, zast. JUDr. Vladimírem Špačkem, advokátem se sídlem AK v Náchodě, Tyršova 64, PSČ 547 01, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2010, zn. 22192/DS/2010/SR, takto:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

#### O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 4. 11. 2010, č. j.:SPR-6661/10-119/2010/IN, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. I) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), jehož se měl dopustit dne 3. února 2010 v příčinné souvislosti s porušením § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“). Toho dne ve 13:35 hod.

řídil žalobce nákladní vozidlo VOLVO FN 16, r. zn. 3H4 6644 (dále jen "VOLVO") s návěsem SCHWARZMÜLLER SPA 3/E, r. zn. 3H4 7373 (dále jen "návěs"), na silnici č. II/318, v ulici Trčkova, v obci Rychnov nad Kněžnou, přičemž při odbočování vpravo ve svém směru jízdy do areálu firmy PRODIA s.r.o., zachytil koncem návěsu o levou zadní část stojícího vozidla LAND ROVER Freelander 2.0 di St.Wagon 2, r. zn. 1H2 9569, na němž poškodil levý zadní blatník. Jeho řidič (poškozený) řídil vozidlo v opačném směru jízdy od části obce Rychnov nad Kněžnou – Městská Habrová k centru a v době, kdy se po projetí přímého úseku komunikace dostal s vozidlem před levotočivou zatáčku a uviděl nákladní vozidlo VOLVO s návěsem, které chtělo odbočit do areálu firmy PRODIA s.r.o., tak zastavil v protilehlé odbočce mimo pozemní komunikaci silnice č. II/318. Žalobce dokončil odbočení, přičemž neodhadl boční vzdálenost nabíhající zadní části návěsu a lehce levou zadní částí návěsu zachytil o levou zadní část stojícího vozidla LAND ROVER, kde poškodil levý zadní blatník vozidla se škodou podle policie 2.000,--Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas správní žalobu, na základě které je krajský soud přezkoumal podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když jak žalobce, tak žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřili. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, o čemž byli poučeni. Krajský soud dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku rozhodnutím Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 4. 11. 2010, č. j.:SPR-6661/10-119/2010/IN. Žalobce proti němu podal odvolání, které shledal žalovaný neopodstatněným, a proto prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil. Krajskému soudu v této souvislosti předně neušlo, že výrok žalovaného rozhodnutí neodpovídá ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), když potvrdil napadené rozhodnutí bez toho, aniž před tím odvolání zamítl. Tuto procesní chybu však měl krajský soud s ohledem na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí za pouhé nedopatření, bez vlivu na jeho zákonnost. Vždyť „zamítnutí odvolání“ a „potvrzení rozhodnutí“ je stále o jednom a totéž. O tom, že námitky odvolatele jsou nedůvodné.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný nejdříve uvedl obsah zákonných ustanovení, na základě nichž bylo rozhodováno, popsal přestupkový děj a odvolací námitky. A to že:

Provedené důkazy neumožňovaly učinit jednoznačný závěr o vině žalobce a že odůvodnění rozhodnutí obsahuje fráze o tom, že se jednotlivé důkazy vzájemně doplňují, že v žádném bodě nejsou vzájemně v rozporu, že dosažitelné důkazy správní orgán hodnotí postupně jednotlivě, v jejich vzájemných souvislostech a rovněž v jejich souhrnu, jak ve prospěch, tak v neprospěch obviněného. Nic takového však z odůvodnění rozhodnutí podle žalobce neplyne. Není v něm totiž uvedeno, v čem a jak se jednotlivé důkazy vzájemně doplňují a z čeho plyne, že v

žádném bodě nejsou vzájemně v rozporu. Rozhodnutí neobsahuje zmiňované postupné hodnocení dosažitelných důkazů jednotlivě, v jejich vzájemných souvislostech a v jejich souhrnu. Podle žalobce je tomu právě naopak, když obsahuje pouze doslovné citace protokolů z jednotlivých jednání, ze kterých sice rozpory vyplývají, ale tyto nejsou nijak objasněny a není zdůvodněno, jak se s nimi správní orgán vypořádal.

Např. s otázkou, proč poškozený pokračoval v jízdě do křižovatky, když věděl, že nemůže pokračovat dále v jízdě, proč zastavil vpravo asi 1 metr od okraje komunikace, když normální bylo zastavit a počkat do doby, než se průjezd uvolní. Není totiž podle něho obvyklé vyhýbat se překážce vyjetím z vozovky, pokud to dopravní situace nevyžaduje. Podle žalobce tak právě poškozený vytvořil žalobci překážku pro dokončení odbočení. Žalobce (tehdy odvolatel) pokračoval námitkami ohledně způsobu měření místa na návěsu, kterým mohlo být osobní vozidlo odřeno, předestíral podle něho neobjasněné rozpory spojené nejen s měřením, ale i pozicí poškozeného v době, kdy si měl nákladního vozidla všimnout, se svědeckými výpověďmi Z.N. a L. B., přičemž konstatoval, že nákladní vozidlo a návěs tvoří jeden celek a návěs nejede jinudy, než nákladní vozidlo. Pozastavoval se nad tím, že poškozený neuvedl, že se jeho vozidlo v době nárazu malinko zhouplo, přestože to svědkyně Z. N. uvedla, stejně jako to, že jejich vozidlo stálo levou částí tak 0,5 m od kraje boční ulice a vozovky, po které přijížděli.

Žalobce poukazoval i na další rozpory a to, že svědkyně Z. N. uvedla, že v době, kdy přijížděli do Rychnova nad Kněžnou, uviděla v zatáčce v protisměru jet nákladní vozidlo (kamion). , Svědkyně si myslela, že se něco stalo a že její bratr (poškozený), když toto uviděl, tak najel mimo komunikaci a zastavil. V době, kdy zastavili mimo vozovku a vozidlo stálo, tak kamion také stál. Poškozený ale nic takového neuváděl. Dále svědkyně vypověděla, že v době, kdy jejich vozidlo stálo mimo komunikaci v odbočce, tak se nákladní vozidlo rozjelo a začalo odbočovat vpravo ve svém směru jízdy. Po celou dobu jelo nákladní vozidlo v protisměru. V době, kdy přední část kamionu byla již najeta na odbočení, tak zadní část návěsu zachytila o stojící vozidlo LAND ROVER, přičemž v době nárazu svědkyně ucítila, jak se vozidlo malinko zhouplo. Poškozený však nic takového neuvádí. Krom toho podle ní stálo jejich vozidlo levou částí tak 0,5 metru od kraje boční ulice a vozovky, po které přijížděli. Žalobce poukazoval rovněž na to, že ačkoliv svědkyně L. B. viděla, jak se zadní náprava přibližuje, tak přímý střet neviděla.

Žalobce dále zpochybňoval význam měřených a nalezených rýh policisty, zaznamenaných na fotografiích, přičemž v těchto souvislostech argumentoval tím, že v dané části návěsu se nachází obrysové světlo, které vyčnívá více a přestože je gumové, muselo by zanechat stopy na vyčnívajících plastových dílech vozidla LAND ROVER. Žádná taková rýha tam však patrná nebyla. Navrhované důkazy k objasnění tohoto rozporu provedeny nebyly.

Rozpory neodstranil ani vyslýchaný policista prap. Z. I., který prováděl

šetření a zpracování uvedené dopravní nehody a měření rozsahu poškození a porovnání místa poškození a místa, kterým mělo k poškození dojít. Vzhledem k povětrnostním podmínkám, a protože vozidla byla odstavena z konečného postavení, bylo měření podle žalobce navíc nepřesné. Policista přitom sice uvedl, že hledal místo, kterým mohlo dojít k poškození vozidla LAND ROVER na návěsu, a také po změření poškození na tomto vozidle našel místo na zadní levé části návěsu, které odpovídalo místu poškození vozidla LAND ROVER. Neuvedl však, že by tam byly jakékoli třecí nebo dřecí stopy. Hlavně ale uvedl, že otěr od vyčnívajícího obrysového světla na návěsu na místě nezjistil – že z fotografické dokumentace na nárazníku vozidla LAND ROVER stopa poškození není viditelná a že otěr ve znečištěném povrchu vozidla není patrný.

Poté bylo sice provedeno nové ohledání nákladního vozidla VOLVO s návěsem a vozidla LAND ROVER s přesným měřením zaoblení místa poškození vozidla LAND ROVER a místa, kterým mělo dojít k poškození, tedy vyčnívajících částí na návěsu. Měření však bylo prováděno v klidu, zatímco k poškození mělo dojít za pohybu návěsu na nerovném povrchu, za situace, kdy návěs při odbočování musel být v náklonu. Řešena nebyla podle žalobce ani otázka hmotnosti nákladu, která nepochybně ovlivňuje výšku měřených bodů od úrovně terénu. Správní orgán se náklonem a dynamikou pohybu vozidla, které řídil žalobce, vůbec nezabýval.

Odstranit tento rozpor by bylo možné podle žalobce jedině v případě, že by bylo v rámci důkazního řízení ověřeno, zda při odbočovacím manévru za popsanych podmínek zadní část návěsu vůbec vybočí do odbočky, kde mělo dojít k nehodě, zda je to z technického hlediska přijatelné, či zda je to vyloučeno. K tomu měl být zadán podle něho znalecký posudek a není důležité, že jeho provedení žalobce nenavrhoval. Stejně tak měl žalobce za potřebné provedení mechanoskopického zkoumání, čímž by se ověřilo, zda nalezené části návěsu mohly způsobit právě to poškození vozidla LAND ROVER, které bylo zjištěno.

Vzdor tomu se prvoinstanční správní orgán vypořádal s uvedenými rozpory a námitkami pouze tím, že při dopravní nehodě nedošlo k poškození nákladního vozidla VOLVO a na návěsu je viditelný otěr šedé barvy u jeho levého zadního dolního rohu, na jehož okraji je viditelná i nepatrná šmouha tmavé barvy. Uvedený roh návěsu je od další kovové částečně vyčnívající části vzdálen 7,5 cm. Podle žalobce však nebylo zkoumáno, zda tento otěr má souvislost s tvrzenou nehodou.

Žalobce pokračoval, že z výpovědí svědků je sice zřejmé, že ke střetu návěsu a vozidla LAND ROVER došlo, že vozidlo před nehodou nebylo nijak poškozeno a že poškození způsobil náraz zadní levé části návěsu, poukazoval však na to, že vyslechnutí svědci měli na výsledku zájem, neboť jsou příbuznými poškozeného. Prvoinstanční správní orgán se nezabýval tím, zda při odbočovacím manévru návěs skutečně vybočil mimo vozovku, po které jel, zda zadní část návěsu opisovala oblouk („kružnici“) a mohla způsobit tvrzené poškození. V požadavku na prověření tohoto nespatořoval žalobce nic zavádějícího či prodlužujícího správní řízení, neboť jenom požadoval, aby dohady a ničím nepodložené úsudky byly nahrazeny zjištěním materiální pravdy. Vyjádřil též nespokojenost se způsobem vypořádání se s možným

vlivem pozičního světla na poškození vozidla LAND ROVER. Podle žalobce totiž bylo stále nejvíce vystupující částí návěsu, když jeho poloha je neměnná a v době, kdy návěs opisuje při odbočení kružnici, tak se toto poziční světlo nijak nesklápí, ale je stále na svém místě a stále nejvíce vystupuje. Na základě výše uvedeného se podle žalobce jednotlivé důkazy vzájemně nijak nedoplňují a existují rozpory, které nebyly odstraněny.

Poté se žalovaný vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami následujícím způsobem:

Nejdříve však zmínil podnět, na jehož základě bylo zahájeno přestupkové řízení a rozsah přezkumu odvoláním napadeného rozhodnutí, jak jej vymezuje správní řád. Zopakoval průběh přestupkového děje s tím, že poškozený neměl možnost kolem odbočujícího nákladního automobilu projet, a proto reagoval tak, že najel vpravo do odbočky mimo hlavní komunikaci, aby žalobci umožnil odbočení. Při něm však zadní část návěsu, která nadbíhá ještě více vlevo, než jel původně tahač, zavadila o levou zadní část vozidla poškozeného.

K námitkám žalobce, že Policie ČR musela hledat na jeho vozidle místo, kterým mohl poškodit levou zadní část stojícího motorového vozidla LAND ROVER, žalovaný uvedl, že na první pohled zcela jistě nelze určit místo na návěsu, kterým bylo poškozeno vozidlo LAND ROVER, a za tím účelem bylo nutné provést ohledání návěsu a zaznamenání stop. Tzv. „dohledání místa“ na zadní levé části návěsu, které by odpovídalo místu poškození vozidla LAND ROVER a bylo tak možno podřadit důkazu ohledáním věci provedeného prostřednictvím zraku a proměřením všech měr. Na základě požadavku žalobce, který namítal, že z pořízené fotografické dokumentace není patrné, odkud byly naměřeny výšky rýh a výšky bodů na návěsu, byla provedena ještě doplňující ohledání.

Dne 17. 9. 2010 bylo Policií ČR provedeno doplnění ohledání vozidla LAND ROVER, které mělo účast na dopravní nehodě a které se v době doplnění ohledání nacházelo odstavené na parkovišti firmy ASSA ABLOY Rychnov, s.r.o. v obci Rychnov nad Kněžnou a bylo stále poškozeno. V odůvodnění žalovaného rozhodnutí jsou pak výsledky tohoto měření velmi podrobně uvedeny.

Dne 13. 10. 2010 bylo provedeno doplnění ohledání vozidla - návěsu, které mělo účast na dopravní nehodě. To však již v té době opravené bylo, a to podle vyjádření žalobce v souvislosti s další dopravní nehodou, ke které mělo dojít na území Německa nárazem osobního vozidla do zadní části návěsu, přičemž byla vyměněna celá zadní rampa světel. Výsledky měření a popis zadní části návěsu jsou rovněž podrobně zaznamenány v odůvodnění žalovaného rozhodnutí.

Z uvedeného žalovaný dovodil, že k poškození vozidla LAND ROVER došlo vyčnívající částí návěsu, přičemž poziční světlo nemohlo na vozidle LAND ROVER zanechat stopu ani poškození, neboť je pod úrovní převíslé části. Žalobce si podle něho měl uvědomit, že pokud odbočuje vlevo (přitom odbočoval vpravo), a to ještě na místo ležící mimo pozemní komunikaci, tak zadní část návěsu opisuje kružnici a

tedy vybočuje více, než tahač nebo boční část návěsu. Z pohledu řidiče sedícího v tahači přitom nemohl nijak vidět na levou zadní část návěsu. Žalovaný hodnotil důkazní řízení jako řádně provedené. Správní orgán I. stupně vycházel při svých závěrech především ze svědeckých výpovědí svědků z vozidla LAND ROVER, které vyhodnotil jako věrohodné. Svědkové přitom mimo jiné vypověděli, že vozidlo LAND ROVER před střetem nebylo nijak poškozeno. O věrohodnosti jejich svědeckých výpovědí neměl žádných pochybností ani žalovaný. V této souvislosti se odkázal i na judikát prvorepublikového Nejvyššího správního soudu, podle něhož: „...výslechu jako svědek není na závalu skutečnost, že osoba, která má být vyslechnuta jako svědek, je v poměru příbuzenském s procesní stranou a že tato okolnost sama o sobě nemůže být důvodem, aby její svědecké výpovědi byla odpírána věrohodnost.“ (rozsudek č.j. Boh. A 12702/36, zdroj: Kadečka, S. a kol., Správní řád, Praha: ASPI, a.s., 2006, s. 632).

Ke zpochybnění svědectví L. B., sedící v době střetu na zadním sedadle za řidičem, vycházející z toho, že z okénka viděla pouze přibližující se zadní část návěsu, ale přímý střet neviděla, žalovaný uvedl, že tato skutečnost není pro věc podstatná. Svoji svědeckou výpověď totiž přesto podala podle něho klíčový důkaz, který se obsahem shoduje s ostatními svědeckými výpověďmi, a to, že když v obci Nebeská Rybná nastupovala z levé strany do vozidla LAND ROVER, tak na zadní části žádné poškození nebylo.

Ani krajský soud nevidí nic podivného na této výpovědi, ostatně proč by měla tato svědkyně vystrkovat z okénka hlavu proti blížícímu se návěsu? Naopak její výpověď o následném mírném zachvění vozidla plně koresponduje míře poškození vozidla LAND ROVER. Naprosté věrohodnosti pak dodává své výpovědi v odpovědi na otázku, zda tahač, respektive kabina kamionu, najela při odbočování do odbočky, kde vozidlo LAND ROVER stálo. Odpověděla totiž, že kabina nevybočila, že její pozice zůstala na hlavní silnici. Pokud by měla být pochybnost žalobce o nezajatosti svědků, a to vzhledem k jejich poměru k poškozenému, opodstatněnou, tak při náhledu žalobce na manévr odbočení, podle něhož „návěs nejede jinudy, než nákladní vozidlo“, by zřejmě odpověděla jinak. Při myšlenkových pochodech žalobce by zřejmě odpověděla, že ano. Žalobce se však mýlí, respektive krajský soud nepochybuje o tom, že to jako řidič návěsové soupravy ví moc dobře, že v zatáčce návěs ze stopy tahače vybočuje. Takové vybočení lze pochopitelně spočítat a stejně tak dobře se o tom mohou pochybovači přesvědčit za pomoci dětské hračky odpovídající závěsové soupravě. Skutečně k tomu není třeba žádného znaleckého posudku.

Stejně tak vypovídali o jízdě návěsové soupravy jak poškozený M. N., tak jeho sestra Z. N.. I ona uvedla, že v okamžiku střetu cítila, že se vozidlo „malinko zhouplo“. Rovněž její odpověď na otázku, do jaké míry si prohlédla vozidlo před střetem s návěsem (zběžně) svědčí o tom, že není důvodu pochybovat o její zaujatosti jako svědkyně. Pokud pak o zhoupnutí vozidla nevypověděl též poškozený, třeba poznamenat, že jej se na to nikdo neptal, přičemž jeho výslech byl zaměřen jiným směrem (na pohyb vozidel a měření stop).

Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav

úplně, mezi výpověďmi svědků nebylo rozporů, takže z provedeného dokazování se dala spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za daný přestupek. Na věrohodnosti výpovědi poškozeného nemohlo dle něho nic změnit ani to, že ve své výpovědi nejprve uvedl, že nákladní vozidlo viděl asi ve vzdálenosti 20 až 30 metrů ... a níže uvádí, že ... v době zastavení viděl kabinu tahače před sebou. Dle žalovaného sice uvedl jiné vzdálenosti od nákladního vozidla, protože však šlo pouze o subjektivní hodnocení vzdálenosti, tedy bez měření, nepovažoval je za podstatné. Krajský soud k tomu pak dodává, že je-li v jedné větě na jejím začátku uvedeno, že když poškozený zastavil mimo komunikaci a viděl nákladní vozidlo ve vzdálenosti 20 až 30 m a na jejím konci, že když již zastavil, tak projíždělo kolem něj, tak nemůže být zřejmě něco v pořádku se záznamem odpovědi poškozeného na otázku žalobce. Je s podivem, že tento rozpor, jde-li vůbec o rozpor, při protokolaci nikomu nevadil. Krajský soud si však dovede představit i takový výklad uvedeného, že v době, kdy poškozený zastavil, viděl návěsovou soupravu na vzdálenost 20 – 30 m, přičemž jeho slova: „...a když jsem již zastavil, tak projížděl kolem mne a odbočoval“, že se tak stalo po chvilce stání. Ostatně jen při rychlosti vozidla 40 km/hod. ujede takové vozidlo přes 9 metrů za sekundu. Vždyť je to mžik a zároveň ukázka toho, jak lze důkazní řízení zaplevelit problémy pro věc nevýznamnými.

S námitkou, že se prvoinstanční správní orgán nezabýval tím, zda při odbočovacím manévru návěs skutečně vybočil, se žalovaný vypořádal tím, že se odkázal na výpovědi svědků k dané otázce (viz výše). Z nich vyplývá, že se návěs při odbočovacím manévru vychýlil ze své jízdní dráhy a vybočil mimo vozovku. Vybočení návěsu bylo nepatrné (o čemž svědčí míra poškození na vozidle LAND ROVER), proto si toho prý žalobce při jízdě, ani všimnout nemohl. Toto zdůvodnění má krajský soud za příléhavé, zvláště když žalobce nemohl dohlédnout na konec návěsu.

Žalovaný odmítl vyhovět návrhu žalobce, aby bylo znaleckým posudkem ověřeno, zda při odbočovacím manévru za popsaných podmínek zadní část návěsu vůbec mohla vybočit do odbočky, zda je něco takového z technického hlediska přijatelné, či zda je to vyloučeno. Opřel se přitom o rozsudek Nejvyšší soud ČSR ze dne 3. 2. 1928, sp. zn. Zm II 383/27, podle něhož: „Jest v povaze věci, že se znalci přibírají k tomu, by jednak pozorovali skutečnosti, jichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti (nález), jednak, by z takovýchto pozorování vyvozovali znalecké úsudky (posudky), nikoli však, by sdělovali soudu své názory a úsudky o otázkách rázu právního neb o otázkách, k jichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž stačí, hledíc ku povaze okolností případu, úplně soudcovská zkušenost a znalost.“ (Vážný, sv. X, roč. 1928, s. 106, publ. pod č. 3075/1928). K tomu dodal, že ve správním řízení vedle toho platí, že se znalec nepřibírá též tehdy, pokud správní orgán disponuje potřebnými odbornými znalostmi či si může opatřit odborné posouzení předmětných skutečností ze strany jiného správního orgánu.

Žalovaný dospěl k závěru, že není zapotřebí ustanovovat znalce k tomu, aby se vyjádřil, zda při odbočovacím manévru návěs skutečně mohl vybočit mimo vozovku, po které jel žalobce, neboť to měl za jasně prokázané svědeckými výpověďmi. Kromě toho je o tom přesvědčen sám, stejně jako krajský soud, jak již

uvedl výše.

Krajský soud k tomu pouze dodává, že v dnešní době, respektive v průběhu přestupkového řízení, by již požadovaný znalecký posudek nemohl vnést do věci žádné relevantní skutečnosti, jež by mohly provedené důkazy zvrátit. Je si totiž třeba uvědomit, že k danému ději došlo za značně ztížených klimatických podmínek, kdy komunikace byly vymezeny bariérami sněhu a kdy pozice vozidel v době kontaktu nebyly pevně fixovány. Znalecký posudek na dané téma by tak přinesl pouze variantní možnosti, a to nepochybně od té, že návěs vybočil, ale ne až tak daleko, aby došlo ke střetu s vozidlem LAND ROVER, až po variantu, že se návěs s vozidlem střetnout mohl. To vše v závislosti na pozici vozidla LAND ROVER a způsobu provedení odbočovacího manévru, tedy na vstupních informacích, které již nelze ověřit. Žádných takových variant však nebylo a není třeba, když svědeckými výpověďmi byla prokázána ta, o níž orgány veřejné správy rozhodly. Stopy, které pak byly zjištěny na levém zadním blatníku vozidla LAND ROVER (viditelné dvě rýhy a mírné deformace), zcela nepochybně souvisejí s pohybem, jízdou.

V souvislosti s tím, si položil krajský soud rovněž následující otázku. Bylo by možné, aby k poškození vozidla LAND ROVER došlo na zcela jiném místě a jeho majitel jezdil po kraji a vyhlížel příležitosti k tomu, jak odpovědnost za dané poškození vozidla přenést na někoho jiného? Navíc při vědomí toho, že se k takovému „spasiteli“ musí postavit levým bokem a očekávat jeho adekvátně směřovaný útok? A také jeho následnou souhlasnou reakci? A to vše při poškození vozidla se škodou, odhadnutou na pouhých 2.000,--Kč? Něco takového připadá krajskému soudu jako nepochopitelné a nesmyslné a i z tohoto důvodu považuje krajský soud zveličování významu stop poškození vozidla za nepřijatelné..

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného dne 13. 12. 2010, zn. 22192/DS/2010/SR, žalobou, s níž pod celkem devíti body žalobních námitek spojil návrh, aby bylo toto rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Žalobní námítka jsou pak v podstatě totožné s těmi, které žalobce uplatnil již jako námítka odvolací. Proto na ně odpověděl krajský soud již výše, k ostatním uvádí následující.

Žalobce žalovanému dále vytýkal, že nereagoval na nejasnost uvedenou již v první větě odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí, která zní: „Za podklad svého rozhodnutí vzal správní orgán skutečnosti podané při ústním jednání a jeho vyjádření k předloženým důkazům.“ Žalobci se jednalo o to, kdo je ten „jeho“. Žalovaný nereagoval na tuto také odvolací námitku zřejmě proto, že tomuto procesnímu nedostatku nepřikládal zvláštní význam pro rozhodnutí ve věci, s čímž se krajský soud ztotožňuje. Evidentně měl totiž prvoinstanční správní orgán na mysli vyjádření právě žalobce do protokolu o ústním jednání dne 1. 7. 2010, jak ostatně uvedl žalovaný i ve svém vyjádření k žalobě.

Žalovanému rozhodnutí vytýkal dále žalobce jeho obecnost v závěrech o tom, že se důkazy vzájemně doplňují, není mezi nimi rozporu atd., přičemž z jeho odůvodnění nic takového nevyplývá. K těmto námitkám uvedeným pod bodem



druhým žaloby krajský uvádí, že žalobci dlužno přisvědčit v tom, že značná část odůvodnění žalovaného rozhodnutí je obecná a nekonkrétní. Jakoby šlo o výňatky z učebnic právní vědy nebo jsou v něm v nadbytečném rozsahu citovány právní normy či pasáže z komentářů ke zmiňovaným zákonným ustanovením (viz strana 6. dole odůvodnění žalovaného rozhodnutí - kdy obecné požadavky zde uvedených ustanovení správního řádu jsou dávány do souvislostí s postupy orgánů veřejné správy zúčastněných na přestupkovém řízení, avšak bez konkrétního obsahu; totéž lze říci o posledním odstavci na straně 9. téhož odůvodnění či posledním odstavci na straně 10. nebo o exkurzu do mechanoskopie na straně 12. odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí). V jednotlivostech se pak lze setkat s obecnou rétorikou v celém odůvodnění rozhodnutí.

Vzdor tomu ovšem musel krajský soud zároveň konstatovat, že z odůvodnění žalovaného rozhodnutí jednoznačně plyne, které důkazy vedly k závěru o spáchání daného přestupku žalobcem, že to byly svědecké výpovědi, v nichž ani krajský soud neshledal žalobcem tvrzené rozpory. Za nepatřičnou je pak třeba označit otázku, proč poškozený zastavil tam, kde zastavil, tedy mimo hlavní komunikaci, proč nezastavil hned na hlavní komunikaci, jak žalobce uviděl. Za nepatřičnou proto, že pokud by na vedlejší komunikaci nestál poškozený, mohl tam stát kterýkoliv jiný účastník silničního provozu. Rozhodně tam však neměla co dělat část žalobcem řízené návěsové soupravy. A na tom, že žalovaný pro překážku před sebou vyjel mimo hlavní komunikaci, neshledává v souladu se žalovaným nic zvláštního, nedovoleného, ani krajský soud. Závěr krajského soudu ke svědectví poškozeného, jeho věrohodnosti, je pak již obsažen výše. Stejně jako jeho závěry ke svědectvím Z. N. a L. B.. O věrohodnosti jejich výpovědí nemá krajský soud jakékoliv pochybnosti, a to v souvislostech již zmíněných. Podstatou jejich svědectví přitom nebylo zjištění, že jejich hlavním zájmem bylo soustředění se na prohlídku stavu automobilu, nýbrž že ke styku návěsu a vozidla LAND ROVER došlo.

K otázce měření výšky rýh a výšky bodů na návěsu, jimiž mohly být způsobeny, se žalovaný vyjádřil na straně deváté ve druhém odstavci, čemuž předcházela na téměř jeden a půl stránky rekapitulace naměřených hodnot. K této otázce byl vyslechnut jako svědek dne 1. 9. 2010 i prap. Z. I., který prováděl příslušná šetření o nehodě. Popsal způsob měření s tím, že po změření našel místo na zadní levé části návěsu, které odpovídalo místu poškození vozidla LAND ROVER. K tomuto konstatování svědka při jeho svědecké výpovědi žádná z otázek žalobce nesměřovala. Stopa po pozičním světle zjištěna nebyla.

Žalovaný k této otázce podklady opatřené měřením sice vzájemně nezhodnotil, když jen konstatoval, že z ohledání místa dopravní nehody je zřejmé, že k poškození vozidla LAND ROVER došlo vyčnívající částí návěsu, přičemž poziční světlo podle něho nemohlo, respektive nemuselo na vozidle zanechat stopu ani poškození, neboť je pod úrovní převislé části. Vyšel tak jen z výpovědi prap. Z. I., která tak doplňovala výpovědi svědků sedících ve vozidle LAND ROVER. Krajský soud v této souvislosti dodává, že netřeba dokazovat a dokazovat skutečnosti již dostatečným a přesvědčivým způsobem prokázané a tudíž ani lpět na

důkazech dalších. Jinými slovy, vyvozovat z neúplného zhodnocení výsledků měření zásadní závěry pro rozhodnutí ve věci samé. Ostatně pod bodem osm žaloby žalobce výsledky nového ohledání zpochybňoval. Namítal, že návěsová souprava byla v pohybu na nerovném povrchu, musela být při odbočování v náklonu a že nebyla řešena otázka hmotnosti nákladu, která rovněž ovlivňuje výšku měřených bodů. Prostě v námitkách tohoto typu žalobce nepřímo říká, že na správnost provedených měření vlastně ani nelze spoléhat. K čemu se by se tak chtěl dobrat? To ale v dané věci vůbec nevádí, protože výsledek v podobě poškození vozidla LAND ROVER byl prokázán jinými důkazními prostředky.

Pokud pak poziční světlo nezanechalo stopy na vozidle LAND ROVER, pak to potvrzuje správnost závěru žalovaného, že v době odbočovacího manévru nevyčnivalo natolik, aby je poškodilo. V hodnocení této skutečnosti se krajský soud ztotožňuje se žalovaným, když má za jednoznačné a obecně známé, že při jízdě návěsové soupravy v zatáčce návěs (jeho jednotlivé části) vybočuje ze stopy tahače, a to tím více, čím je od něho více vzdálen. Proto vůbec nemuselo být poziční světlo při odbočovacím manévru nejvíce vyčnávající částí, jak si žalobce stále myslí, a také nebylo, neboť jinak by se muselo na voze LAND ROVER projevit. K tomu však nedošlo. S něčím podobným se přeci setkává každý den se svým osobním automobilem každý řidič při parkování, kdy se každá osa vozidla pohybuje po své dráze. Žalobce tak při formulaci této námítky vycházel ze zcela mylného předpokladu, že když je poziční světlo nejvíce vybočujícím prvkem v klidové rovné poloze návěsové soupravy, že tomu tak musí být i při zatáčení. To ovšem nikoliv, jak je obecně známé právě ze zkušeností v silničním provozu.

Pokud pak žalovaný ve vztahu k žalobci uváděl, že si musí uvědomit, že odbočuje-li vlevo atd., takže návěs vybočuje, nejedná se o nic jiného, než o zřejmou nesprávnost. Totéž samozřejmě platí i pro případ odbočování vpravo. A zda teoreticky mohl návěs vybočit do odbočky (viz bod 7. žaloby), tak jak již bylo uvedeno výše, mohl i nemusel, a to v závislosti na způsobu jízdy s návěsovou soupravou. Důkazem toho, že se tak stalo v daném případě, jsou pak výsledky důkazního řízení, již zmíněné svědecké výpovědi.

Krajský soud se neztotožňuje se žalobcem ani s jeho představami ohledně kvalifikace úředních osob oprávněných k provádění řízení. Konkrétně s tím, že jejich odbornými znalostmi a zkušenostmi jsou jen ty, které jsou zapotřebí ve správním řízení (viz bod 8. žaloby), tedy k jeho vedení, takže nemohou posuzovat skutečnosti, k nimž je třeba odborných znalostí. Za zcela nepřípadnou má pak v této souvislosti krajský soud poznámku, že žalovaný „Opomněl však uvést, jakéže to vzdělání a odborné znalosti má.“

Je si totiž třeba uvědomit, že výběr takovýchto osob není náhodný, nýbrž je upraven zákonem č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, v platném znění. Obsazování zájemců na tyto funkce musí projít výběrovými řízeními, což je podmínka vzniku pracovního poměru úředníka nejen v krajském úřadu, ale i dalších úřadech. Úředníci jsou povinni se průběžně vzdělávat, existují specializovaná vzdělávání a výkon určitých správních

činností mohou zajišťovat jen úředníci, kteří prokázali zvláštní odbornou způsobilost. Žalobce tak může být bez obav, jeho případ rozhodně nekvalifikovaná úřední osoba neposuzovala. S tím je pak spojena skutečnost, že potřeba tradičního důkazního prostředku - znaleckého posudku, ubývá. Správní orgán totiž provádí za účinnosti nového správního řádu důkaz znaleckým posudkem jen tehdy, pokud vydání rozhodnutí ve správním řízení, jímž přestupkové řízení je, závisí na posouzení skutečností, ke kterému je třeba odpovídajících odborných znalostí, a úřední osoby ve správním orgánu, který vede řízení, takové odborné znalosti nemají, a toto posouzení daných skutečností nelze opatřit ani od jiného správního orgánu (viz § 56 správního řádu). Krajský soud je přesvědčen o tom, že nebylo zapotřebí ustanovovat znalce k tomu, aby se vyjádřil k tomu, zda při odbočovacím manévru návěs skutečně vybočil mimo vozovku, po které jel žalobce, neboť to zcela jasně vyplývá ze svědeckých výpovědí, které nejsou v rozporu s úvahu přicházejícími možnostmi.

Dokola uváděné námitky ohledně tvaru a hloubky rýh a s tím spojené otázky, zda vůbec mohly být způsobeny návěsem, pročez bylo navrhováno mechanoskopické zkoumání, má krajský soud rovněž za nadbytečné, a to z týchž důvodů, které uvedl již v souvislosti s návrhem na zpracování znaleckého posudku (viz výše). Na závěr pak dodává, že jistě lze rozumět tomu, že žalobce ke své obraně využije cokoliv. Přitom se však nějak pozapomněl vyjádřit i k tomu, jak si sám plnil povinnosti vyplývající mu ze zákona o provozu na pozemních komunikacích, zejména z jeho § 24 odst. 1 a 2. Podle nich totiž musel dbát při odbočování zvýšené opatrnosti a zároveň si měl vzhledem k délce návěsu (když nemohl dohlédnout jeho konce) zajistit bezpečné odbočení pomocí způsobilé a náležitě poučené osoby, zvláště když odbočoval v podstatě v křižovatce.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že řádnými důkazními prostředky, výsledky svědků, byl náležitým způsobem zjištěn skutkový stav věci natolik úplně, aby z něho bylo možno vyvodit odpovídající právní závěry, tedy to, že se žalobce za vinu mu kladeného skutku skutečně dopustil. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly.

## **P o u č e n í :**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Hradci Králové dne 29. února 2012

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.  
samosoudce